

Stížnost dovolává se proti tomu ustanovení § 20 dávk. řádu. Dle tohoto ustanovení jest ovšem používati zákona ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. z. na stížnost do rozkazu platebního neb záručního, pokud prvý odstavec § 20 odchylně neustanovuje. Předpis tento vztahuje se však, jak nejvyšší správní soud již ve svých nálezech ze 4. září 1919 č. 4193 (Boh. č. 171) a ze dne 7. listopadu 1919 č. 5593 (Boh. č. 230) vyslovil a podrobně odůvodnil toliko na opravný prostředek proti rozkazu platebnímu neb záručnímu.

Na námitky proti sdělení hodnoty dle § 18 dávkového řádu, jež nejsou opravným prostředkem proti platebnímu neb záručnímu rozkazu a jež vůbec nemají povahu prostředku opravného, ustanovení § 20 dávk. řádu již dle svého znění se nevztahuje, a dávkový řád neposkytuje pražádné opory pro výklad, že ustanovení onoho má býti použito též na námitky dle § 18 cit. zákona.

Lze tudíž námitky dle § 18 dávk. řádu pokládati za podané v čas jen tehdy, jestliže ve lhůtě ustanovené úřadu vyměřovacího skutečně dojdou. Ježto však v případě, o který jde, námitky stěžovatelů ve lhůtě této úřadu vyměřovacího nesporně nedošly, byl žalovaný úřad v právu, když je pokládal za opožděně podané.

Slušelo proto stížnost proti tomuto výroku zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 438.

Zabírání bytů: * Používá-li se za skladiště toliko části bytu, nelze tuto část jeho zabrati dle § 8 č. 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. zák. a nař.

(Nález ze dne 4. června 1920 č. 4969.)

Prejudikatura: srovn. nález ze dne 21. listopadu 1919 č. 5742, sbírky č. 243.

Věc: Josef Rákos v Jenči proti okresní správě politické v Kladně stran zabránění místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím okresní správy politické na Kladně ze dne 29. prosince 1919 zamítnut byl odpor stěžovatelův proti zabránění místnosti v jeho domě v Jenči s odůvodněním, že stěžovatel užívá místnosti té jako skladiště (§ 8, odst. 2 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.).

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Zabírací nález ze dne 10. prosince 1919 vydán byl dle nepopřené tvrzení stěžovatelova, které nalézá opory v oznámení bytové komise v Jenči ze dne 9. ledna 1920, ve spisech založeném, bytovou komisí v Jenči. Stížnost vidí v tom formální nesprávnost, poněvadž dle § 1 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. pouze obec jest oprávn-

něna prováděti opatření dle tohoto zákona a namítá tedy toliko, že bytová komise jako taková vůbec není kompetentní nálezy zabírací vydávat.

Tento názor stížnosti není správný. Neboť § 22 cit. zákona stanoví, že obec může ustanoviti bytovou komisi a zmocniti ji, aby vykonávala všechna neb některá oprávnění příslušející obci podle citovaného zákona.

Je tedy tato námitka stížnosti, jež bytovou komisi v zásadě za nepřipustnou označuje, zněním § 22 cit. zákona vyvrácena.

Stížnost chce dále spatřovati nezákonnost naříkaného rozhodnutí v tom, že zabráný byly místnosti, jež přednosta domácnosti není povinen dle § 5 cit. zákona oznámiti, neboť dle § 8, č. 9 cit. zákona podléhají zabrání toliko ony místnosti, které dle § 5 zákona dlužno jako přespočetné oznámiti. Leč výtká tato jest zcela bezpředmětná, neboť naříkané rozhodnutí neopírá se o důvod pro zabrání uvedený v § 8, č. 9 cit. zák., nýbrž o důvod §u 8, č. 2, kde o povinnosti k ohlašování není řeči.

Naříkané rozhodnutí vychází však při tom ve shodě s nálezem zabíracím ze skutkového předpokladu, že stěžovatel jedné světnice ze svého bytu »k lidskému obývání způsobilé« používá jako skladiště. Z toho je patrné, že žalovaný úřad zabranou místnost nepovažuje za samostatný byt, nýbrž za pouhou součástku bytu stěžovatelova. Než § 8, č. 2 cit. zák., o kterýž se naříkané rozhodnutí opírá, dovoluje pouze zabrání bytů, jichž se používá jako skladiště, lze-li věci tam uložené bezpečně uložit jinde. Lze tedy dle tohoto ustanovení zabráti jediné »byt«, t. j. bytovou jednotku, nikoli však jednotlivou místnost, která nemá povahy samostatné bytové jednotky, nýbrž jest toliko součástkou bytu.

Že zákonodárce, mluvě v § 8, č. 2 o »bytu« používaném za skladiště, pomýšlel vskutku na bytový celek a nikoli na jednotlivé součástky bytu, plyne zcela jasně ze srovnání tohoto ustanovení s bezprostředně předcházejícím bodem prvním téhož § 8, kde uvádějí se vedle sebe »byty a části bytů«, jakož i s dalšími body, tedy zejména č. 8 a 10, kde rovněž vedle »bytů« označují se jako předmět zabrání »části bytů« a jednotlivé místnosti bytové.

Neboť rozeznává-li zákon tak zřetelně mezi »byty« a »částmi bytů«, nelze za to míti, že mluvě v bodu č. 2 výslovně toliko o »bytech«, chce tím postihnouti i pouhé jednotlivé »části bytů«, nýbrž nutno naopak souditi, že pouhé součástky bytu za skladiště používané nejsou dle úmyslu zákona zabrání dle § 8, č. 2 zákona podrobeny.

Opačný právní náhled, na němž naříkané rozhodnutí spočívá, přiči se tudíž zákonu, pročež slušelo naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 439.

Volební právo do obcí: * Námitky proti volbám dlužno do té míry konkretisovati, aby mohly poskytnouti podklad pro úsudek, zdali vytýkané vady volebního řízení mohly míti vliv na konečný výsledek volby.

• (Nález ze dne 9. června 1920 č. 5213.)

Věc: Jakub Sch. a spolčníci v Plavči proti zemské správě politické v Brně o volbu do obecního zastupitelstva v Plavči.